

Bilag 3.

Til

Indenrigsministeriet,

Kjøbenhavn.

Undertegnede Gjere af og Styrelsesmedlemmer for de paa Janø værende Fuglekøjer ansøge herved underdanigst det høje Indenrigsministerium og den høje Rigsdag om, at der ved den forestaaende Revision af Lovgivningen om Jagt maa i den ny Jagtlov blive indsat en Bestemmelse, der sikrer de her paa Den værende og vordende Fuglekøjer for Forstyrrelse af Fægere saa vel fra Land- som fra Søfiden, saa at det navnlig bliver forbudt i en vis Afstand — f. Eks. en halv Mil — fra Køjerne at drive Jagt i Baade paa Søterritoriet ud for disse.

Som bekendt er Jagsten i Fuglekøjer af en Del af den store Masse af forskellige Arter af Vildbænder, som hvert Efteraar indfinde sig ved vore Kyster, en Industri, der er særegen for Vesterhavskysterne og mange Steder, f. Eks. paa Føhr og Silb, giver disse Ders Beboere en meget betydelig Indtægt; men Køjerne og Jagsten blive ogsaa dersteds beskyttede og støttede paa forskellige Maader fra Statens og Kommunernes Side.

Foruden de naturlige Betingelser, der fordres, for at en Fuglekøje skal kunne give noget Udbytte, og den bestemte Indretning og Drift, som betinger Jagsten, kræves der endvidere en fuldstændig Fredning af baade Land- og Søterritoriet omkring Køjerne, da Støj og særlig al Jagt gør Vildbænderne bange, jager baade dem og Lokkeænderne bort fra Køjerne og faaledes aldeles ødelægger Jagsten i disse.

De lokale Forhold paa Dens Østside — Fuglekøjerne skulle altid ligge i Nærheden af Dens Østhyt — for Anlæg og Drift af Fuglekøjer ere i det mindste lige saa gode som paa de ovennævnte Slesvigske Ders. Allerede for 25 Aar siden — i Aaret 1866 — blev der derfor ogsaa paa Sønderho Sogns Grund ved en Bugt paa Østfiden af Den anlagt en Køje, som til sine Tider har givet et betydeligt Udbytte og været til stor Gavn for Den. For at faa Fred omkring Køjen formaadede vi samtlige Lods-ejere ved en under 26de Juli 1866 tinglæst Overenskomst at forpligte sig til ikke at udøve nogen Jagt paa de dem tilhørende Forder til Skade for den anlagte Fuglekøje, for hvilken Ret der svares en aarlig Afgift til Kommunens Kasse. Denne Overenskomst freder imidlertid kun Køjen fra Landsfiden og langs Strandkanten, medens der ikke, paa Grund af Lovgivningen om Jagt — vide Lov af 1ste April 1871, § 1 — er sikret eller har kunnet sikres den nogen Fred fra Søfiden.

Under Lavvande er Spørgsmaalet ikke aktuelt; men under Højvande, da Baade kunne flyde ind over de saakaldte „Bader“ („Batter“), som paa Lavvande ligge tørre, og paa kort Afstand nærme sig Køjen, stiller Sagen sig anderledes. Skytter i Baade nærmede sig tæt ind til Køjen og skræmmede ved deres — næsten altid resultatløse — Skydning Vænderne bort fra Køjen.

Gjerne af den ældre Køje ansøgte derfor i Aarene 1886 og 1887 baade Indenrigsministeriet og Rigsdagen om Beskyttelse for Køjen fra Søfiden, men Andragendet blev afflaaet. Da man ikke mente, der var noget at gøre, blev Sagen, skønt den drejede sig om ikke ubetydelige Beløb, indtil videre stillet i Bero.